

които съ перо или съ сабя, съ умъ или съ сила, сж дали кръвта си, душата си, за да съживятъ и повдигнатъ духа на забравената тогава отъ свѣта Българска рая — трѣбва единъ Музей — Храмъ, издигнатъ отъ лептата на самия народъ, въ който да бждатъ прѣдставени ония събития отъ новата ни история, кървавата епопея на неравната борба за самостоятелност, отъ пламъцитѣ и кръвта на която изгрѣ свободата на татковината ни.... Нека въ това свето хранилище, Музея, се събератъ, наредятъ и запазятъ на вѣчни врѣмена всички спомени, които сж най-мили и най-скжпи на българскитѣ сърдца и които живо ще прѣдставляватъ на бждецитѣ поколѣния епохата на възраждането и освобождението ни съ нейнитѣ първи и неустрашими борци....

„Край въздигането Музей на българското възраждане и освобождение въ задачата на Комитета влиза и нареждането инвалиденъ домъ за старитѣ и неджгави поборници-опълченци, сподвижницитѣ на нашето възраждане и освобождение. На всѣкждѣ по свѣта уважающитѣ себе си народи, отъ чувство на дълбока признателностъ къмъ ветеранитѣ си, въздигнали имъ сж тѣй нареченитѣ Инвалидни домове, въ които безопасно прѣкарватъ старинитѣ си, бидѣйки доволни и отъ Бога, и отъ отечеството си, и отъ себе си. Мнозина отъ нашитѣ ветерани, които нѣматъ нигдѣ никого, сѣкашъ сж забравени отъ народа си, за доброденствието на когото тѣ дадоха всичко, що можеха да дадатъ. Тѣ макаръ и да бѣха честити съ очитѣ си да видятъ увѣнчано съ пълень успѣхъ своето дѣло, но старостъта, неджгавостъта, а главно липсането на подслонъ ги кара да гледатъ на себе си, като на най-окаяни нещастници, захвърлени, забравени отъ сънародницитѣ си.... Ето защо